

KLEINE VERHALEN
voor OUD en JONG

door Johanna Spyri.

IX.

De Rotssprong.

Nederl. Drukkers- en Uitgevers Maat^{ij}
G. MISSET, Doetinchem.

Kleine Verhalen voor Oud en Jong

DOOR

JOHANNA SPYRI.

IX.

DE ROTSSPRONG.

--: UITGAVE DER NEDERL. DRUKKERS- EN --:
UITGEVERS-MAATSCHAP. „C. MISSET” DOETINCHEM.

De Rotssprong.

HOOFDSTUK I.

Hout sprokkelen.

De „Sneeuwbrug”, zoo heet een hooge bergkam, die aan den eenen kant in een heerlijk dal met groene weiden en rijk bebladerde vruchtboomen afdaaft en aan de andere zijde in diepe rotsspleten neerkijkt, waar de schuimende Wetterbach doorheen bruist. Deze ontspringt op den grauwen gletscher, daar hoog tegen den hemel, en stort zich woest en geweldig naar beneden, zoodat 't water op de rotsblokken, die haar in den weg liggen, hoog opspringt en met donderend geraas over de kleinere steenen wegstroomt. Maar ooverdoovend schuimt de wilde beek op een plaats, waar eens ontzettende rotsblokken van den bergwand zijn losgeraakt en in de diepte gestort. Deze belemmeren den loop van 't water in zulk een mate, dat het zich schuimend en kokend tuschen de steenklompen een weg moet banen en hier en daar hoog over ze heenspringt. Deze plaats heet de „Rotssprong”. In dit eenzame oord, waar men elkaar nauwelijks kan verstaan, zoo machtig dondert de stem van de bergbeek, hebben toch nog menschen hun woonplaats gezocht. Vlak bij de rotswand staat een klein huisje met kleine venstertjes

en een dak van hout, waarvan de planken door groote steenen bezwaard zijn voor 't wegwaaien. Daarin woonde Jozef, de vlotter, met zijn gezin. Zijn bijnaam dankte hij aan zijn handwerk: hij moest zorgen, dat de groote stukken hout, die hooger op in de Wetterbach werden geworpen, geregeld meedreven tot zij bij de groote staatswerf, beneden in 't dal, aan land gehaald werden. Dikwijls bleven die blokken achter de hooge steenen in den stroom vastzitten of dreven tegen de oevers aan, waar zij in 't struikgewas vastraakten; dan moest de vlotter ze weer los maken, zoodat zij verder dreven. Aan den wal kon hij dat wel met zijn handen doen, al bezeerde hij zich daarbij ook tot bloedens toe aan de scherpe punten van de steenen. Moest hij echter 't hout midden in 't schuimende water vrij maken, dan nam hij een langen stok met ijzeren haken te hulp, sprong van steen op steen in de beek, en waar een blok vastzat werkte hij zoolang, totdat hij het met de haken verder had geduwd. Het werk van den houtvlotter was moeilijk en vaak ook heel gevaarlijk en wat hij er mee verdiende was juist zoo-veel, dat hij met zijn werkzame vrouw Martha en zijn vier kinderen er van leven kon.

Een beetje hooger dan 't huisje van Jozef, nauwelijks een honderd schreden van hem verwijderd, stond nog een huisje, dat als een vogelnest vastgehecht zat aan den berg en zoo klein was, dat er niet meer dan twee personen in konden wonen. Nu woonde er nog maar één mensch in, de oude moeder Silvia, die door iedereen zoo werd genoemd, die haar kende of gekend had. Moeder Silvia zat altijd in haar klein kamertje vlas te spinnen. Was zij dan na maanden met haar arbeid klaar, dan maakte zij zich gereed om haar groote reis te ondernemen, want een heel gewichtig werk was 't voor de oude vrouw, om eerst

den hoogen Sneeuwrug te beklimmen en dien aan de andere zijde weer af te dalen tot aan 't dorp met zijn mooie steenen huizen en winkels. Daarheen bracht zij haar mooi gesponnen strengen, waarvoor zij 't geld kreeg, waarvan zij leefde. Waar 't vlas vandaan kwam, wist niemand; want moeder Silvia had geen veldje, zij bezat niets anders dan haar hutje; maar ergens moest 't vandaan komen, want zij spon steeds door.

Deze twee huisjes waren de eenige woningen in den omtrek. Om naar de huizen en de kleine kerk op den Sneeuwrug te gaan, had men meer dan een uur te klimmen. Het was herfst geworden en daarmee kwamen gauw ruwe dagen. Daar beneden bij den Rotsprong was 't altijd vroeger koud en guur dan hooger op aan de helling, want de zon ging vroeg onder achter de hooge bergen en dan werd 't meteen vochtig en koud in de kloof. Op de bergen in de bosschen suisde de wind door de oude dennen en larixboomen en schudde ze dat de naalden naar beneden vielen.

Een flinke jongen, die onder de boomen 't dorre hout bij elkaar raapte, keek van tijd tot tijd om zich heen, als moest hij op iemand passen. Een klein eindje verder was een tenger, bleek meisje bezig om van boom tot boom 't zelfde werk te doen. Nu liet zij de takjes uit haar schort op den grond vallen en leunde, als zocht zij steun, tegen een denneboom. De jongen keek juist van zijn werk op:

„Fine,” riep hij haar toe, „ben je bang, omdat de wind zoo suist door de boomen?”

„Nee, dat niet,” riep 't meisje terug, „maar ik kan haast geen adem halen, de wind houdt maar niet op en maakt mij zoo moe.” Het kind was nog bleeker geworden en ging bij den boom zitten.

„Laat alles maar liggen, Fine, en doe maar niets

meer, ik zal 't wel alleen doen," riep haar broer nu medelijdend, „ik zal zooveel bij elkaar zoeken, dat moeder tevreden is, dat zul je eens zien."

En hij ging nu met zulk een ijver aan het harken, dat hij al heel gauw een grooten hoop bijeen had. Daarop ging hij bij Fine staan, die hem met haar groote donkere oogen in 't kleine, kleurlooze gezichtje vol liefde aankeek, terwijl hij zich 't zweet van 't voorhoofd wischte.

„Jij moet altijd dubbel werk doen, Jos, omdat ik zoo weinig kan," zeide zij treurig, „och, ik wou, dat ik toch maar spoedig weer sterker werd."

„Dat hindert niets, eens zul je toch wel weer sterker worden — weet je, als je groot bent," troostte haar broer; maar, nu hebben we hout genoeg bij elkaar, we zullen nog even daar gaan zitten, waar we 't water zoo ver kunnen zien aankomen." Met deze woorden hielp hij zijn zusje van den grond op en trok haar achter zich aan tot den rand van de rots, van waar men de schuimende Wetterbach reeds een heel eind zag komen aanstormen. Hier gingen de kinderen zitten onder een vermolmden, eeuwenouden den, waarvan lange takken over den rand heen hingen.

Jos en Fine waren de oudste kinderen van den houtvlotter. Zij waren al heel gauw na elkaar geboren en heetten allebei naar hun vader, doch kortheids-halve werden zij zoo genoemd als we al gehoord hebben. De elfjarige Jos was breed en stevig gebouwd en was 't tegenovergestelde van zijn tienjarig, tenger zusje, die men wel drie jaar jonger geschat zou hebben dan den forschen jongen. Jos ging, zoo vaak het werk van zijn vader 't hem toestond, waaraan hij reeds menigen dag moest meehelpen, naar school op den Sneeuwbrug, wat hij erg graag deed, daar hij plezier had in leeren. Het liefst zou hij wel alles willen

weten, wat er te leeren viel. De zwakke Fine kon maar zelden met hem meegaan, hoewel zij ook graag naar school wilde; maar de weg er heen was lang en 's winters zoo dik besneeuwd, dat zelfs de sterke jongen er vaak niet door kon komen. Maar Fine bleef daarom toch niet dom, want Jos vond 't prettig om zijn zusje alles te vertellen en te verklaren, wat hij geleerd had en haar zijn gedachten mee te deelen. Fine was zijn beste, ja zijn eenige vriendin, met wie hij alles moest bepraten en verhandelen. Zij hield ook meer van haar broer dan van iemand anders en als hij begon met zijn lessen dan keek zij hem aldoor met haar ernstige, groote oogen aan en ze verloor geen woord van alles, wat hij zeide en deze opmerkzaamheid en die verwachting in haar blik zetten hem aan om steeds meer te vertellen en zijn gedachten aan haar mee te deelen.

Nu was 't prettigste uurtje van den heelen dag gekomen. Blij veegde hij de laatste zweetdruppels af, ging op een steen zitten en zeide: „Kijk eens Fine, hoe 't water daar komt aanbruisen en brullend opspringt tegen de steenen; en je denkt zeker, dat 't zoo altijd doorgaat, is 't niet zoo? Maar dan heb je 't mis! Ver beneden, heel heel ver, zoo ver als jij nog nooit bent geweest, loopt 't in een andere beek en samen stroomen zij in een ander groot water en dat heet een meer. Dat is zoo breed en diep, dat er een groot schip over varen kan, geheel alleen, zonder riemen. Hé — dat kun je niet begrijpen, Fine? Maar toch is 't zoo en ik weet, hoe 't gaat. Een knappe man heeft een machine uitgevonden, die binnen in 't schip werkt; ik zou wel eens graag willen zien, hoe zoo'n machine er uitziet. Je weet wel, Fine, dat ik wel scheepjes van hout kan maken en die gaan alleen goed op de Wetterbach, maar op een stil-

staand water zouden die niet vooruitkomen. En om te maken, dat ze daar ook voort kunnen gaan, dat zou ik graag willen leeren!”

„Wie kan dat maken?” vroeg Fine, die heel opmerkzaam naar Jos had geluisterd.

„Hoe zij heeten, die dat alles 't eerst hebben uitgevonden en bedacht, weet ik niet,” zeide Jos, „maar tegenwoordig maken de ingenieurs ze, die hebben groote werkplaatsen, waar de machines in elkaar gezet worden.”

„Kun jij dan geen ingenieur worden Jos?” vroeg Fine snel, en van blijde hoop kwam er een roode kleur over 't bleeke gezichtje.

„Dat is juist, waar ik dag en nacht over denk, zusje,” zeide de jongen verheugd, want dat Fine er net zoo over dacht, gaf hem als het ware wat meer zekerheid. „En zie je,” vervolgde hij, „ik werk maar altijd door aan een scheepsmachine, zoodra ik tijd over heb,” — en daarbij trok hij uit zijn zak een wonderlijk stuk blik, waaraan twee wieltes aan weerskanten zaten vastgespijkerd.

„Kijk Fine,” — en Jos liet de wieltes snel omdraaien — „dat komt binnen in 't schip, en de wieltes op zij en dan moet 't loopen.

Fine keek vol bewondering naar het kunstige maaksel; toen richtte zij haar groote glinsterende oogen op haar broer en zeide vol verlangen:

„O, Jos, wat moeten wij doen om je gauw ingenieur te laten worden? — Maar dan moet je zeker hier vandaan en als jij er niet meer bent, houd ik 't zeker niet uit hier.” Op 't kleine gezichtje kwam zoo'n uitdrukking van treurigheid, dat Jos 't niet kon aanzien. Dadelijk riep hij uit: „O neen, daar moet je niet aan denken! Ik zal je vertellen wat mijn plannen zijn: Als ik eens werktuigkundige ben, kan ik

veel geld verdienen en dan blijf jij altijd bij mij en we leven gelukkig met ons beidjes, zwaar werk behoef je dan niet te doen en hout zoeken ook niet meer. Als ik dan zoo'n boot heb gemaakt, varen wij samen op een groot water rond, weet je, op een breed effen water, niet zoo een als de Wetterbach. Wel — dan zullen wij 't pas goed hebben! Dan hoef je niet meer te hoesten en zul je 't niet meer koud hebben en je hebt dan niet meer zoo te zorgen voor klein broertje; dan maak ik, dat je 't goed krijgt en ik ben de eenige, die dan werk. — Maar wat scheelt je? Heb je 't koud, Fine?" Het kind was al een paar keer in elkaar gedoken met een rilling, maar door de beschrijving van Jos had zij verder niets gemerkt. Nu deze echter ophield, voelde zij zichzelf weer.

„Ja 't is koud en ook laat; kijk 't wordt al donker,” zeide zij angstig.

Jos sprong op; hij had ook alles vergeten door zijn plannen. Hij liep naar de plek terug, waar zijn zak rijshout lag, zwaaide hem over zijn rug en wilde vlug naar huis loopen. Maar Fine kwam hem niet achterop; zij zuchtte onder haar last en moest aanhoudend hoesten.

„Laat maar liggen, Fine, ik zal hem wel halen,” riep hij medelijdend; „kom, je moet niet zoo hoesten.”

Fine volgde hem; zij kon haar zak niet meedragen, nauwelijks kon zij den vlug voortstappenden Jos bijhouden.

Beneden bij 't huisje gekomen, wierp Jos zijn zak neer en liep weer terug. Zijn moeder stond aan de open deur; zij had de aardappels voor 't avondeten gekookt in de kleine keuken, waarin men dadelijk binn kwam van het smalle bergpad.

„Kom, kom toch,” riep zij 't binnentredende meisje tegemoet, „vlug Fine, maak toch wat voort! Waar blij-

ven jullie zoolang? En waarom loopt Jos nu weer weg? Die heeft altoos wat bijzonders! Ga vlug naar binnen en pas op, dat de jongens geen kwaad uitvoeren; de aardappels zijn dadelijk klaar en vader zal wel spoedig komen. Toe dan, kind, dek de tafel en houd de jongens stil, hoor eens, wat een lawaai zij maken!"

Fine was blijven staan om haar moeder te vertellen, waarom Jos terug was geloopt en dat hij niets kwaads in den zin had. Maar ze kon het haar niet zeggen. Zoo was 't altijd met moeder. De goede Martha had veel te doen en nog een massa meer, daar zij dacht, dat men van 't eerste oogenblik tot 't laatste van den dag wat moest uitvoeren met zijn handen, anders was de tijd verloren. Spoedig nadat Fine met veel moeite de twee kleine jongens aan tafel had gezet, elk met zijn lepel in de hand, kwam Jos van den berg met den anderen zak op den rug, en haar vader uit het dal met den haak over zijn schouder. Hij had een vermoeienden dag gehad, dat kon men wel aan hem zien. Hij zette den stok tegen 't huisje en kwam binnen. Dadelijk zette de heele familie zich in 't kleine kamertje om de vierkante tafel en verorberde met grooten eetlust de dampende aardappels. Alleen Fine scheen geen trek te hebben. Een paar keer schepte zij met haar lepel uit den grooten schotel vol zure melk, toen legde zij hem naast haar bord en keek met verbazing, hoe de twee kleine jongens ernstig bezig waren en zoolang bleven eten tot er niets meer op tafel stond dan de leege melkschotel en de aardappelschalen. Daarop zeide moeder Martha haastig: „Breng ze weg, Fine, breng ze weg, zoodat we gauw klaar zijn." Hiermee bedoelde zij, dat de twee kleine jongens uitgekleed en boven naar bed gebracht moesten worden. Dat was geen gemakkelijk taak, en

met heel veel moeite bracht Fine 't niet verder dan de eerste trede, want hoe zij den eenen jongen ook trok en rukte, 't hielp allemaal niets. Gelukkig kwam Jos uit den geitenstal; hij hielp nu voortduwen met zoo'n kracht, dat de twee kleintjes zonder moeite boven kwamen. Nu was ook voor Fine haar vrij uurtje gekomen en terwijl zij in haar kamertje in haar bed lag, dacht zij er over na, of zij niets kon doen, om te maken, dat Jos werktuigkundige zou worden.

HOOFDSTUK II.

Fine maakt een plan.

Zooals 't levendige water van de Wetterbach, dat steeds luid ruischend voorbij stroomde, op Jos reeds als kind grooten indruk had gemaakt, zoodat hij toen al uit ieder stukje hout een bootje maakte, waarbij 't blad van een hazelnoot als zeil moest dienen, evenzoo oefende de beek ook grooten invloed uit op de kleine broertjes, doch op een andere manier. De vijfjarige Bart en de vierjarige Tienus waren er steeds op uit om beneden bij de beek te komen, waardoor er altijd extra op hen gepast moest worden; want als zij er bij konden komen, zouden zij er zeker invallen en oogenblikkelijk meegesleurd worden en dan waren zij verloren geweest. Maar moeder Martha had er iets op uitgevonden, dat haar jongens zonder gevaar konden buiten blijven zonder voortdurend bewaakt te worden. Dicht bij 't huisje stond een kleine denneboom vast in den grond geworteld, zoodat hij menigen ruk

en schok kon verdragen zonder te wankelen. Hier bracht zij elken morgen haar twee jongens heen, bond ieder een touw om 't ééne been en knoopt dan 't andere eind vast aan den stam. Als de jongens dan naar 't water wilden gaan, konden ze wel een paar schreden doen, maar dan zaten ze vast. Zij begonnen dan wel vreeselijk te schreeuwen, maar dat hinderde geen mensch, daar de Wetterbach ze toch overstemde. Zij trappelden dan heen en weer en staken hun vrije been boos op in de lucht. Als dat echter niets hielp en de boom ze evenmin los liet, gingen ze ten laatste op den grond zitten en speelden met steentjes en zand, totdat hun opeens weer 't water in den zin kwam en 't geschreeuw opnieuw begon. In deze afwisseling gingen de mooie dagen voor hen voorbij. Bij regenweer, als zij niet buiten konden spelen, had Fine de moeilijke taak om ze binnen bezig te houden. Telkens ontsnapte er een uit de deur en was al een eind de helling af, voordat zij hem had ingehaald en dan was meestal de tweede intusschen ook de deur uitgelopen en zij had dan al haar kracht noodig om ze vast te houden en weer naar huis te brengen. 't Gebeurde ook niet zelden, dat zij de tengere Fine op den grond wierpen. Als Jos echter in de verte zoo iets zag, kwam hij zoo boos op 't tweetal toegelopen, dat zij zich vol schrik verscholen achter hun zusje; maar dan trok hij ze naar voren en schudde ze zoolang heen en weer, tot de goedgehartige Fine vroeg om ze nu maar los te laten, ze zouden nu wel weer zoet zijn. Zij waren dan heel tam en gedroegen zich rustig, zoolang Jos in de buurt was. Maar had hij hun den rug toegekeerd, dan kwam het tweetal weer los. Voor Fine was de oudste broer een ware troost en hulp, daar zij 't gevoel had een beschermer bij zich te hebben, die onverwachts

kon bijspringen, als zij geen raad meer wist.

De morgen, volgende op den koelen avond, waarop Jos en Fine hout gesprokkeld hadden, was een heldere Zondagochtend. Al vroeg had vrouw Martha Bart en Tienus naar hun plekje kunnen brengen en vastbinden. Nu maakte zij de ruiten schoon, waarbij Fine uit alle macht meehielp, om de doffe vensters te doen spiegelen. Juist stapte de oude Silvia haar huisje uit en daalde den smallen weg af naar beneden. Het Zondagsche mutsje zat zoo netjes op de witte haren en de heldere boezelaar op den donkeren rok gaven haar zoo'n prettig voorkomen, dat 't iedereen wel aangenaam moest aandoen, die haar zoo zag wandelen. Bij 't huisje van den houtvlotter gekomen, stond zij even stil en keek eens naar 't boenen, toen zeide zij: „Ik wensch jullie een goeden dag toe, Martha, als je tijd hebt dien aan te nemen. Weet jullie wel, dat 't vandaag rustdag is? Ik bedoel, je mocht daar ook wel eens aan denken en je werk daarnaar regelen.”

„Zeker heb ik tijd dien wensch aan te nemen, en ik dank je wel, moeder Silvia,” antwoordde Martha; „je moet 't echter bij mij zoo precies niet nemen, je weet immers, hoe wij menschen de heele week door van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zooveel te doen hebben, dat onze handen nooit stil kunnen staan en dan nog is pas 't noodigste gedaan, om ieder kleeren aan 't lijf te geven en genoeg eten om den honger te stillen. Maar als ik eens iets flink schoon wil maken, dan moet ik daarvoor den Zondag nemen. Ik zou wel eens willen weten, hoe ik dan nog twee uur ver naar de kerk kan loopen.”

„Ik wil nu nog niets van de kerk zeggen; 't is waar, dat 't voor ons moeilijk is om er heen te gaan,” antwoordde moeder Silvia; „maar den Zondag kun je

toch wel van de andere dagen onderscheiden en den goeden God bidden om kracht voor de komende week en Hem danken, dat Hij je weer geholpen heeft in dien tijd. Je bent een brave vrouw, Martha, maar toch ontbreekt je iets en daarom kom je niet tot rust. Het heet: bid en werk; jij doet echter niets dan 't laatste, aan 't eerste denk je niet, en dat mag je ook wel eens doen, het brengt zegen op 't werk en rust en vrede op den Zaterdagavond."

„Ik geloof niet, dat de goede God zoo ontevreden over mij zal zijn, als ik doe, wat ik kan; Hij weet immers hoeveel zorgen ik heb," zeide Martha.

„Ja, Martha, zoo moet je 't niet opnemen; alsof 't bidden nog een last te meer bij de andere is, die je al hebt," zeide moeder Silvia ernstig. „Het is een zegen, dat wij tot onzen God durven bidden en Hem smeeiken om kracht en sterkte voor 't harde leven, en te weten, dat, waar niemand ons helpen kan, de Vader in den hemel ons hoort en helpen wil. Er kan nog wel een uur komen, waarin je zult ondervinden, wat het voor ons zeggen wil, een barmhartig God te kunnen aanroepen. Weet wel, Martha, 't moeilijkste in dit leven is niet 't werken, al is dit ook nog zoo zwaar, als men gezond is; er is nog wat anders dat we te dragen hebben. — Maar wat scheelt Fine," viel de oude vrouw opeens zichzelf in de rede, terwijl zij opzij keek, waar 't kind aan 't venster leunde en beide handen tegen haar borst gedrukt hield; ze zag doodsbleek.

„Voel jij je niet goed?" vroeg haar moeder nu ook bezorgd. „Ik heb nog nooit te voren opgemerkt, dat je iets mankeerde. 't Is ook onmogelijk alles te zien, als je altoos de handen vol werk hebt. Waar heb je pijn? Ga maar een poosje bij de kleine jongens, dan kun je wat met hen spelen, dat zullen ze wel prettig

vinden; zoek maar wat steentjes en roode blaadjes voor hen."

Fine wilde meteen gaan, maar moeder Silvia zeide: „Zij zitten immers rustig daarginds. Laat 't kind een gevoel van Zondag hebben; laat haar een eindje met mij meewandelen, de morgenzon zal haar goed doen. Ik ga den kant van den Sneeuwbrug op, zoover, tot ik de klokken boven hoor luiden; tot aan de kerk kan ik niet loopen, maar dat klokgelui mag ik graag hooren, het geeft mij een Zondagsch gevoel in mijn hart.

Martha vond het goed en Fine kwam langzaam aanloopen. Maar moeder Silvia schudde het hoofd: „Neen, zoo niet, Fine, zoo niet! Ga naar binnen en trek je andere jurkje aan en je beste schoenen, anders krijg je geen Zondagsch gevoel; in de alledaagsche kleeren blijft alledaagschheid je bij; ga maar, ik zal wel wachten!"

Over Fine's gezicht kwam een glans van vreugde; zij wou zoo graag Zondag vieren en netjes aangekleed zijn, maar zij bleef staan en keek vragend haar moeder aan.

„Ja, ga maar, als moeder Silvia dat graag wil," zeide zij, en toen 't kind vroolijk was heengehuppeld, vervolgde zij: „Het verwonderde mij, dat je daar zoo op gesteld bent, die paar stappen zal je wel niemand tegen komen."

„Ik doe het ook niet om de menschen," antwoordde moeder Silvia, „maar de Zondag is een feestdag, en de stof van de werkdagen behoort niet op den feestdag. En 't schoone kleeid buitenop werkt menigmaal terug op 't innerlijke. Bind ik op Zondagochtend mijn schoone boezelaar voor, dan moet ik daarbij tevens denken: Ben je ook zoo vlekkeloos van binnen als van buiten? En dat spoort mij aan een Zondagsch

kleed voor mijn geheele menschzijn te zoeken, dat is een groote zegen, dien mijn Zondagsche kleeren mij brengen."

„Ja, ja, moeder Silvia," viel Martha een beetje haastig in, „ik heb nu eenmaal geen tijd om over dat alles na te denken; je kunt in heel veel dingen gelijk hebben, maar je moet niet vergeten wat er allemaal op mij rust."

„God moge je behoeden, Martha! Als ik je met een of ander kan helpen, roep me dan, veel kracht heb ik wel niet, maar mijn wil is goed." En meteen stapte de oude vroolijk het bergpad op, gevolgd door Fine, die er nu in haar Zondagsche jurk zoo schoon en netjes uitzag als een pas ontloken voorjaarsbloempje, maar een der teerste, wier blaadjes spoedig door een windvlaag kunnen verstrooid worden. Een eindje liepen zij zwijgend achter elkaar aan. Moeder Silvia had waar-schijnlijk haar vrome gedachten, waarmee zij zich bezig hield en ook Fine scheen aan iets bijzonders te denken, haar groote oogen keken ernstig voor zich uit. Toen zij op de plek kwamen waar 't voetpad overgaat in een breederen weg, konden zij naast elkaar loopen. Moeder Silvia keek een paar keer naar 't kind en zeide toen:

„Wel, Fine, waar dacht jij wel aan, toen wij zoo zwijgend achter elkaar wandelden?"

„Ik denk den heelen dag en ook 'snachts, als ik niet slapen kan aan één en 't zelfde plan," antwoordde het kind.

„Zoo, en wat is dat?" vroeg de oude.

„Ik denk er maar steeds over, wat ik kan doen om Jos werktuigkundige te laten worden," zeide Fine.

Moeder Silvia was daar zeer verbaasd over. Zij had daar nog nooit iets van gehoord en ze ondervroeg

Fine nu, hoe Jos aan dien wensch kwam en wat vader en moeder daarvan zeiden?

Nu vertelde 't meisje haar, dat Jos van klein kind af al bootjes maakte, en dat hij begrepen had, dat zij alleen door den stroom voortgedreven worden en dat hij reeds zoo'n machine nagemaakt had, die een werkelijk schip doet loopen. Onder het vertellen werd Fine al meer en meer opgewonden, haar oogen glinsterden en ten laatste zeide zij met groot verlangen:

„Denkt u, dat hij 't worden kan, moeder Silvia?”

Zij antwoordde echter niet dadelijk, zij moest eerst weten, hoe vader en moeder daarover dachten.

Maar Fine zeide haar, dat zij beiden tot nog toe niet den moed hadden gehad het vader of moeder te vragen, want 's avonds, als vader thuis kwam, was hij te moe om te antwoorden en moeder had nooit tijd over om met haar te praten, en Jos had ook al eens gezegd, als hij maar eens naar moeder Silvia kon gaan en vragen, wat die er van dacht.

De oude vrouw zeide echter, dat hij eerst met vader en moeder moest spreken en hooren, of zij er zich mee konden vereenigen; dan kon hij verder plannen maken. Maar Fine was niet tevreden met dat onbestemde antwoord. Zij zweeg een poosje, toen keek zij met 't zelfde groote verlangen de oude vrouw aan en vroeg weer: „Moeder Silvia, gelooft u, dat Jos werktuigkundige kan worden?”

Toen de oude het groote verlangen in die kinderoogen zag, ging 't haar aan 't hart en zij kon niet zeggen, dat zij er weinig kans op zag; daarom zeide zij op opgewekten toon:

„Zie Fine, als dat de goede weg is voor Jos, dan zal de goede God hem dien openen; dit kunnen wij niet weten, en vóór alles moet de jongen met vader en moeder spreken. Maar nu moeten we ons een poosje

stil houden en luisteren, hoe mooi de klokken luiden!”

Van den Sneeuwrug af hoorde men nu de Zondagsklokken luiden en door de wijde stilte droeg de wind de tonen zoo helder en duidelijk naar 't dal, als kwamen zij van heel dichtbij. Moeder Silvia vouwde haar handen en bleef staan tot de laatste klank was uitgestorven. Dat was haar kerkgang iederen Zondag, totdat de hooge sneeuw haar verhinderde zoo ver te gaan.

Zij maakte de gevouwen handen los en zeide: „Nu zullen we weer naar huis wandelen, Fine.”

Toen zij weer naast elkaar voortliepen, zeide zij na een poosje:

„Heb je er ook wel eens aan gedacht, hoe heerlijk het moet zijn, als wij eens den langen vredigen Zondag ingaan van de eeuwigheid, waar geen onrust en geen leed meer is?”

Fine antwoordde, dat zij daar nog nooit aan gedacht had; maar als zij ergens verdriet over had en 't thuis zoo toeging, dat zij nergens rust kon vinden, dan verheugde zij zich over den tijd, dat Jos werktuigkundige zou zijn en zij samen zouden wonen en op 't stille water varen, zooals hij haar voorgespiegeld had.

„Daar zullen wij dan nog eens een tijdje over doorpraten,” zeide moeder Silvia, toen zij opmerkzaam naar 't kind had geluisterd; „en daar jij altoos zoo over Jos en zijn schip denkt, zal ik je een versje van een scheepje leeren, dat ik ook vaak tegen mijzelf zeg, en dat mijn hart vroolijk maakt. Het is zoo:

„Als ten laatste toch mijn bootje
In den donkeren vloed moet zinken,
Zie ik ver, aan hemeltrans

Zonnig, helder water blinken,
 Nu weet ik, d'afstand is niet wijd
 Naar de stille eeuwigheid."

Fine moest 't versje nazeggen en toen zij weer beneden bij 't voetpad gekomen waren, wilde moeder Silvia 't nog eens hooren en Fine zeide het op zonder hakkelen. Toen nam zij afscheid van 't kleine meisje en ging naar haar hutje terug. Fine liep echter zoo vlug zij kon de helling af, zij kon haast niet wachten om weer bij Jos te zijn. Zij moest hem immers vertellen, wat moeder Silvia had gezegd, dat God hem wel zou helpen, als hij maar eerst met vader en moeder sprak. Jos stond achter de dennen en keek naar Fine uit. Hij liep haar tegemoet en trok haar mee achter de groote braamstruiken, ging toen naast haar op den grond zitten en haalde zijn bootje uit zijn zak, waaraan hij iets nieuws had bijgemaakt. Fine ging dicht naast hem zitten en bekeek het met de grootste bewondering. Jos vertelde, dat er nu nog een kast om de machine heen getimmerd moest worden en als hij dan nog iets uitvond, waardoor de damp kon wegtrekken, dan kon de boot de Wetterbach afvaren, ja zelfs tegen den stroom op gaan. Maar dat was eigenlijk niet zijn hoogste doel, hij had nog heel andere boottochten in zijn hoofd en nu legde hij Fine met ijver de zelfwerkende machine uit en vuur blonk in zijn oogen, zoodat ook zij daardoor aangestoken werd, en van den grond opstaande zeide:

„Kom, wij zullen 't vandaag nog aan vader en moeder vragen, moeder Silvia zegt immers, dat God je wel zal helpen, maar eerst naar vader en moeder."

Aarzelend stond Jos op. Nog nooit had hij van zijn geheim plan een enkel woord aan vader of moeder durven zeggen, daar hij overtuigd was op tegenstand

te stuiten. Maar nu, nu Fine zoo vol vertrouwen was en hij van haar hoorde, dat ook moeder Silvia de zaak niet voor onmogelijk hield, kreeg hij weer moed. Hij nam Fine's hand en stil van verwachting, gingen zij samen 't pad naar huis op, om vader en moeder de groote vraag voor te leggen.

HOOFDSTUK III.

Fine zoekt een weg.

Juist had moeder de melkpan op tafel gezet en 't groote roggebrood er naast — want op Zondag kregen zij niet alleen aardappels — neen, ook brood, toen zij door de openstaande deur de kinderen zag aankomen: „Kom Fine, loop eens wat vlugger,” riep zij, „maak de kleintjes los en breng ze binnen om te eten, Jos zal vader intusschen halen.”

Fine liep vlug naar hen toe en Jos sprong over de steenblokken naar zijn vader. Hij keek nog eens om en liep meteen weer terug, toen hij merkte, hoe de twee bengels zich gedroegen. Beiden trokken ze Fine en rukten aan haar kleeren en ze sloegen en schopten met hun vrijen voet, want elk wilde 't eerst losgemaakt worden om 't eerst aan tafel te zijn. Fine kon echter nog den een noch den ander helpen, zoo trokken zij haar. Met één sprong was Jos er bij, pakte ze elk bij den kraag en schudde ze flink heen en weer. „Jullie bengels,” riep hij boos, „zoo doen jullie altoos met Fine, je stoot en plaagt haar; maar pas op, als je dat nog eens weer doet, dan trek ik den

hoogsten tak van dien denneboom naar omlaag en bind je er aan vast en dan laat ik hem weer naar boven springen, dan ga je mee de lucht in en dan kun je zien, wie je naar beneden haalt. Heb je dat verstaan?"

Bart en Tienus antwoordden heel deemoedig „ja”, want 't vreeselijke vooruitzicht om de lucht in te vliegen en boven aan zoo'n top te spartelen had hen heel tam gemaakt. Toen Jos dat zag, ging hij; nu kon Fine zonder moeite haar werk doen.

Toen ze nu allen binnen om de tafel zaten, keken Fine en Jos elkaar telkens eens aan, alsof de een den ander vragen wilde: „Nu? of nog niet?” Maar geen van twee durfde met de zaak te beginnen. Reeds was de groote pan op de tafel heelemaal leeg, alleen de kleintjes schraapten er nog een paar drop-pels uit. Vader had zijn lepel reeds neergelegd. Fine zag 't oogenblik, waarop hij zijn pet zou opnemen om naar buiten te gaan — dan was het te laat, misschien voor een langen tijd.

„Vader,” riep zij opeens zoo angstig, dat haar beide ouders haar verschrikt aankeken, wat er wel mocht zijn, — „wij hebben u nog iets te vragen.” Nu kwam ook Jos, nu de weg geopend was, en zeide, dat hij wilde vragen, of hij werktuigkundige mocht worden, iemand, die van alles uitvond, om de schepen alleen te laten varen.

Moeder had al genoeg gehoord: „Wel heb ik van mijn leven, wie brengt je op zulke rare gedachten?” riep zij klagend uit; „dat ontbreekt er nog maar aan, dat je je zulke dwaze dingen in je hoofd haalt. Waar moet bij ons 't geld vandaan komen, dat noodig is om je zoo'n vak te leeren? Hoe kom je aan zoiets, waar geen mensch, uren in den omtrek, aan denkt. Ik heb al vaak genoeg gedacht, daar komt nog kwaad

van, toen je zoo met mes en boor in ieder stuk hout zat te snijden en te boren, inplaats van iets degelijks uit te voeren; en dat is dus 't eind er van?"

„Wij moeten hem daarover niet hard vallen," viel zijn vader in, „zulke denkbeelden heb ik vroeger ook gehad en wieltjes gesneden uit allerlei houtblokjes; ik wilde molens leeren maken, toen ik die raderen zoo zag bewegen, als ik langs de molens liep. Dat is later heelemaal overgegaan en dat zal ook wel bij hem gebeuren. In 't voorjaar wordt hij twaalf jaar en dan komt hij thuis. Dan kan hij flink helpen met 't houtvloten en al die gedachten zijn dan gauw verdwenen."

„Nee, vader, dat zal bij mij nooit gebeuren," zeide Jos en hij moest zijn opgewondenheid, die hem bijna den adem benam, met geweld bedwingen, terwijl Fine haar tranen naar binnen slikte. „Maar, vader, denkt u dan, dat ik 't nooit zal leeren, nooit, zoolang ik leef?"

„Zeker, zeker, dat meen ik en niets anders," antwoordde zijn vader overtuigd, waarna hij opstond. „Zet je dat maar uit 't hoofd; om zoiets te leeren moet men geld hebben, veel meer geld voor één enkel jaar als ik in twee jaren kan verdienen, denk er dus maar in 't geheel niet meer aan, dat is 't beste." Daarmee ging hun vader 't huis uit, en Jos ook, buiten kon hij zijn verdriet den vrijen loop laten; nu wist hij, waar hij aan toe was. Fine schreide inwendig, zij moest zich geweld aandoen, want onder 't gesprek waren de twee kleine jongens in slaap gevallen en die moesten nu in bed gelegd worden. Toen zij later alleen op haar kamertje zat, schreide zij een lange poos uit, want ze wist zich niet te troosten, en ze sliep bijna niet dien nacht en lag maar voortdurend te denken of zij nergens hulp voor Jos kon vinden. Toen

zij den volgenden morgen zag, hoe treurig Jos achter vader aanliep naar 't werk, wenkte zij haar broer en zeide: „Wees niet zoo treurig, ik heb vannacht iets bedacht, misschien kan ik je helpen, je moet niet dadelijk denken, dat nu alles uit is, wie weet, of 't niet nog terecht kan komen.” Deze opbeurende woorden gaven Jos werkelijk weer een beetje moed. Zijn gezicht klaarde op. „Meen je dat?” vroeg hij, terwijl hij Fine blij aankeek. Zij knikte heel bemoedigend en met nieuwe hoop in zijn hart ging Jos aan den arbeid. Fine deed vandaag bijzonder haar best, moeder zooveel zij kon te helpen, dat deze toch maar tevreden over haar zou zijn. Tegen den avond vroeg zij schuchter, of zij een poosje naar moeder Silvia mocht gaan, om wat met haar te praten. Moeder dacht, dat zij wel niet veel met de oude buurvrouw zou te bepraten hebben, maar zij had hard gewerkt en mocht gaan.

Moeder Silvia zat aan haar spinnewiel. Zij ontving Fine zeer vriendelijk; zij moest bij haar komen zitten en haar vertellen, hoe 't met 't hoesten ging en of zij gisteren ook erg moe was geweest, zij zag vandaag zoo bleek, bleeker zelfs dan gewoonlijk. Toen vertelde Fine, dat zij den heelen nacht wakker had gelegen, en voortdurend had liggen denken en nu kwam zij moeder Silvia vragen, of die haar een grooten dienst zou willen doen.

„En wat is dat dan, Fine?” vroeg zij vriendelijk.

„Ik wilde zoo graag leeren spinnen, en als ik dan zulke groote strengen klaar heb, zooals u, dan kan ik den berg over gaan en ze verkoopen en 't geld bij elkaar leggen. En langzamerhand had ik wel zooveel, dat Jos toch nog kan leeren om werktuigkundige te worden, want vader en moeder hebben gezegd, dat

zij 't niet konden doen, omdat zij zooveel geld niet hadden."

Fine was onder 't praten zoo in vuur geraakt, dat haar beide wangen gloeiden als rozen. Moeder Silvia had zwijgend toegeluisterd en 't opgewonden kind aangekeken. Toen zij ophield, keek het met haar schitterende oogen vol verwachting de oude vrouw aan. „Ja 't is wel goed, dat je Jos wilt helpen,” zeide zij nu langzaam, „maar al kun je nu spinnen, waar haal je dan 't vlas vandaan, dat je spinnen moet om strengen garen te kunnen verkoopen?"

Daaraan had Fine niet gedacht. Zij werd er bleek van. Ja, waar moest zij 't vlas vandaan halen? Aarzelend vroeg zij nu: „Hoe komt u er aan, moeder Silvia?"

De oude vrouw lachte even: „Dat zou ik je wel willen vertellen, als je dat wat helpen kon. Maar, komaan, ik zal 't je zeggen, misschien kan 't nog goed zijn; je kunt daaruit zien, hoe de goede God ons onverwachts helpt en ons een weg opent, waar wij niets meer voor ons zien en denken, dat wij nooit verder zullen komen. Begrijp je, wat ik daar zeg, Fine?"

„Ja, ja, zeker,” zeide Fine snel, en keek verlangend op, om te hooren, hoe God kon helpen, als wij in 't geheel geen uitweg meer zien. Moeder Silvia hield op met spinnen en begon:

„Ik heb een zoon, Fine, een eenigen jongen en hij was mijn eenige vreugde. Mijn man stierf vroeg, toen Dirk nauwelijks twee jaar oud was. Hier in dit huisje woonde ik met mijn kindje; vroolijk leefden wij met ons beiden. Was 't werk ook vaak zwaar en 't brood weinig, ik had toch mijn kleinen Dirk en hem mocht 't aan niets ontbreken. Hij werd groot, flink en goed en hield niets voor mij verborgen en wij deelden alles aan elkaar mee. Toen zeide hij op zekeren dag: „Als

u 't goed vindt, neem ik Lize tot vrouw.' Lize woonde aan den anderen kant van den Sneeuwbrug, beneden in 't dal. Zij had een aardig huisje en was er de eigenares van, daar haar moeder al gestorven en haar vader heel oud was. Ik zeide: „Doe dat, met God!” Daarop ging hij naar beneden en woonde bij Lize in 't dal, die hem echter alleen voor zich wilde hebben. In 't begin kwam hij nog wel eens een enkelen Zondag hier, toen niet meer en ik dacht, als zij 't samen goed kunnen vinden, zal ik wel gauw vergeten zijn. Toen kwamen er een paar moeilijke jaren voor me en ten laatste zag ik geen anderen uitweg, dan mijn huisje te verkoopen en langs de straat te gaan bedelen. Denk je, dat ik 't toen ook niet bitter hard had, Fine? Ik wankelde ook, maar in mijn hart zeide ik:

„Gij kunt mij niet verlaten,
 Gij zelf hebt dat gezegd,
 Al gaat het pad door wildernis,
 Tot U gaat toch mijn weg!”

Daar komt onverwachts mijn Dirk aanloopen, 't schreien belet hem bijna te spreken. Hij had een kleinen Dirk gehad, die toen zoowat vijf jaar oud was. Eindelijk snikte hij: „Moeder, kleine Dirk is gestorven, gisterenavond, aan de koorts, alle vreugde is ons ontnomen!” En toen ik een poosje met hem had gesproken en hem getroost had, zeide hij: „Ik moet u nog wat zeggen, moeder. Gisterenavond zeide ik tegen Lize: „Het is zeker ook niet goed, dat wij moeder zoo alleen laten; zij hield van mij ook zooveel, als wij van kleinen Dirk, en nu heeft zij niets meer aan ons.” Toen werd Lize erg geroerd en zeide: „Mischien zijn wij haar wat schuldig, wij zullen 't goed

maken." Wij hebben toen afgesproken om u 't vlasveld te geven beneden bij 't huis, waar kleine Dirk zoo graag de blauwe bloemen van zag. Nu zal ik u al 't vlas als 't gekaard en gehegeld is thuis brengen.' Dat hebben zij gedaan en van dat oogenblik af leef ik er ruim van en sedert Dirk den weg naar mij teruggevonden heeft, komt hij ook meer dan dien éénen keer in 't jaar. Begrijp je, Fine? Zoo kon de goede God helpen op een wijze, die wij in 't geheel niet hadden voorzien."

Fine had met de grootste belangstelling naar 't verhaal van moeder Silvia geluisterd. Thans zeide zij met een zucht: „Op die manier kan God mij al vast geen vlas geven, maar misschien wel anders, denkt u ook niet, moeder Silvia?"

„Ja, Fine, dat geloof ik ook," bevestigde deze. „De goede God helpt ieder op Zijn manier, het is ook niet zeker, dat Hij je juist vlas moet geven, zooals mij, Hij weet misschien wel iets anders om Jos en jou te helpen. Je moet niet vergeten, God alles ronduit te vertellen en Hem ernstig te bidden, zich over ons te ontfermen en ons te helpen, als wij geen uitweg meer weten."

Fine was blij, dat zij tenminste iets kon doen; zij had nooit geweten, dat men den goeden God in den hemel zoo maar alles kon vertellen, ook zelfs zulke droevige dingen als dit geval met Jos, dat haar zoo zeer aan 't hart lag. Schijnbaar getroost ging zij weer naar huis; al kwam er nu niets van 't spinnen, toch durfde zij hopen, als zij God eens ernstig smeekte, om haar een andere manier te wijzen, om iets voor Jos te kunnen doen, opdat hij zijn doel mocht bereiken.

HOOFDSTUK IV.

Een vriendelijk woord en een heerlijke verkwikking.

De herfstdagen werden steeds kouder. Meermalen moesten Jos en Fine het bosch ingaan en dorre takken zoeken; maar dat werk viel Fine telkens moeilijker, en Jos zeide meestal, zoodra zij in 't dichte bosch gekomen waren: „Blijf jij nu maar in den zonneschijn onder dien boom, ik zal wel hout genoeg sprokelen.” En dan keek Fine hem met haar sprekende oogen zoo dankbaar aan, dat hij zich ruim beloond voelde voor zijn moeite en graag nog meer gedaan had, daar hij wel kon zien, hoe moe zij was, al klaagde zij ook niet.

Daarop volgde de winter. Er was geen sprake van, dat Fine ook maar een enkelen keer den langen weg naar school kon afleggen. Van den morgen tot den avond moest zij op de kleine broertjes passen, dat zij niet de kamer uitslopen naar de beek. Zij had echter niet meer de kracht om ze met geweld te dwingen, zij kon ze slechts baas, door de deur dicht te sluiten en den sleutel hoog boven aan een spijker te hangen. Daar zij ondanks dit toch voortdurend op de eene of andere manier wat met de deugnieten te stellen had, was zij 's avonds zoo moe, dat zij zich haast niet op de been kon houden. Maar dan kwam 't oogenblikje, waarop zij zich den heelen dag had verheugd en dat haar alle moeheid deed vergeten. Dan kwam Jos thuis en zijn bijzijn werkte zoo gunstig op de kleintjes, dat zij zich rustig aan tafel lieten zetten, de kleine vingers in elkaar schoven en probeer-

den, wie 't sterkst was. Moeder kookte in 't keukentje 't avondeten en zoo in 't halfduister gingen Jos en Fine bij elkaar in een hoekje zitten praten over hun plannen voor de toekomst en dat vonden zij zoo prettig en heerlijk, dat zij alles om zich heen vergaten. Vaak kwam Jos moedeloos thuis en dacht dat 't toch niets zou geven, op de heele wereld vond hij geen weg om tot zijn doel te geraken. Maar dan werd Fine dubbel ijverig en zeide zoo overtuigend, dat God er wel een zou aanwijzen, maar dat zij nog een poosje moesten wachten, dat 't moeder Silvia precies zoo gegaan was, en dan werd Jos weer wat opgewekter en vatte hij weer moed. Werd Fine daarentegen overvallen door haar leelijken hoest, zoodat zij er zich heel akelig en ziek door voelde, dan wist Jos haar zoo prachtig af te schilderen, hoe 't eenmaal zijn zou, als Fine met hem in den warmen zonneschijn op 't kalme water rondvoer, waardoor zij geheel en al beter zou worden en nooit meer hoesten, dat zij werkelijk meende, dat ze het al merkte en vergat, hoe akelig zij er zoo juist aan toe was geweest.

De winter duurde lang, doch eindelijk kwam er toch een einde aan de koude dagen. De warme stormwind loeide van achter de bergen en woei de groote sneeuwhoopen in alle diepe bergkloven en beken. De Wetterbach steeg en bruiste wilder dan ooit, en bij de hooge steenblokken bij den Rotssprong, sprong 't water zoo hoog op, dat de vensterruiten van 't huisje van den houtvlotter er door bespat werden.

Op 't smalle bankje voor 't huis zat nu Fine in 't voorjaarszonnetje en keek stil peinzend naar 't voortrennen der hooge watergolven. Dichtbij onder den denboom trappelden de kleine jongens nu eens van vreugde over 't opspringende water, dat hen nat maakte, dan weer van boosheid, dat zij niet naar 't water

toe mochten om zich nog natter te kunnen maken. Maar moeder had nu wel ingezien, dat Fine veel te zwak was om op de broertjes te passen en daarom vastgesteld, dat zij van 'smorgens tot 'savonds vastgebonden zouden blijven aan den boom, terwijl Fine in de zon op een bank moest zitten om weer op krachten te komen. Ook Fine was 't frissche schuim van den bergstroom welkom, als 't opspattend haar gezicht en handen nat maakte; begeerig likte zij 't koude water dan af, gekweld als zij werd door een brandenden dorst. Te veel water achtereen kon zij niet verdragen, dan voelde zij zich weer zieker en iets anders had zij niet; melk wilde zij liever niet, die verjoeg haar dorst niet. Zij dacht dat zure appels, als die maar rijp waren 't best haar dorst zouden lesschen. Jos had alle boeren op den Sneeuwrug afge-loopen en naar zure appels gevraagd, maar zij waren niet meer te krijgen, niet één. Dan troostte Jos haar met de hoop, dat de aardbeien wel gauw rijp zouden worden, nu de zon zoo warm scheen. Iederen dag keek hij of ze al bloeiden, hij wilde de allereerste brengen, als ze nog heel onrijp en zuur waren. Maar ook deze fijne koude waterdruppels, namen voor een oogenblik den heeten dorst weg.

Zoo zat Fine op een zonnigen morgen weer op haar bank en keek nadenkend op de bruisende golven, die elkaar in wilde vaart najoegen en in de diepte stortten. Zij hoorde niet, dat moeder Silvia van boven gekomen was en bij haar op 't bankje ging zitten.

„Fine,” vroeg zij en ze klopte haar zachtjes op den schouder, „waar denk je zoo over, terwijl je zoo opmerkzaam naar 't stroomende water kijkt?” Bij deze onverwachte aanraking kromp 't meisje even ineen van schrik, maar dadelijk keek zij moeder Silvia blij in de oogen, daar 't haar goed deed ze te zien; zij voelde

„Fine, waar denk je zoo over, terwijl je zoo opmerkzaam naar 't stroomende water kijkt?” (Bldz. 29.)

zich in veilige hoede bij haar. „Ik heb aan iets gedacht dat u mij eens gezegd hebt,” antwoordde Fine. „Weet u nog, moeder Silvia, wat u mij van dat donkere water verteld hebt, dat men daarover moet om aan den anderen kant 't zonnige, heldere water te zien?”

Moeder Silvia knikte van je: „En wat heb je daar dan bij gedacht?”

„Ik dacht, als de golven daar even woest zijn als deze in de Wetterbach en het daarbij dan nog donker is, dan is 't om bang te worden. Is iedereen niet bang, moeder Silvia, als men daarover moet?” en terwijl zij dit vroeg, richtte ze haar ernstige oogen vol verwachting op de oude vrouw.

„Fine, ik zal je eens wat vertellen,” antwoordde ze langzaam. „Je weet dat de Heere Jezus op aarde is gekomen om ons uit alle ellende te helpen, en dat Hij voor ons is gestorven. Dus weet Hij 't best, hoe moeilijk het is over de donkere rivier te gaan en daarom wil Hij ons helpen. Weet je, ver beneden in 't dal, waar de Wetterbach nog veel breeder is, ligt een scheepje aan de overzijde, waarop een stevig zeil is vastgemaakt, en bij 't overvaren wordt het wel door de woeste golven heen en weer geslingerd, maar begrijp je, onheil kan het niet overkomen, het kan niet zinken, het sterke zeil brengt het over de diepte als een vaste hand. Als wij nu moeten overvaren, kunnen wij den kapitein aan de overzijde toeroepen: Kom, haal ons toch in jou vast scheepje over! Zie je, Fine, zoo gaat het ook als wij over den donkeren vloed naar de stille eeuwigheid moeten overvaren; dan durven wij onzen Heere Jezus aanroepen en smeeken: „O, kom toch, bestuur Gij mijn scheepje en vaar mij over!” Dan zijn wij zeker en hebben niets te vreezen.”

Fine had met ingehouden adem de woorden van

moeder Silvia gehoord. Zij haalde diep adem en zeide: „O, dat is mooi!”

Daar hoorde men stemmen en stappen boven van den bergweg komen. Moeder Silvia stond op: „Daar komen menschen hierheen, nu kunnen wij niet meer met elkaar praten, een anderen keer kom ik nog eens weer, om te zien hoe het met je gaat.” Zij drukte Fine de hand en ging heen.

Soms gebeurde het op mooie voorjaars- en zomerdagen, dat uit 't dal aan den anderen kant van den Sneeuwrug menschen kwamen om de woeste Wetterbach bij den Rotssprong te zien en beneden bij 't Hellegat. Dat was een diepte diep in de bergen en waar 't zoo donker was, dat men er met een brandende kaars in moest gaan, om zich niet aan de overal uitstekende rotspunten te stooten en bezeeren.

Zulk een gezelschap moest 't wel zijn, dat nu van boven kwam, jongens en meisjes te zamen en achter hen een dame, die met Jos liep, dien zij zeker op den weg had aangetroffen. De jongens holden dadelijk naar 't water en klommen op de hooge steenen die in den stroom lagen. De meisjes liepen naar den dennenboom en keken met groote verbazing en lachend naar de twee kleine jongens, die er aan vastgebonden waren en die nu verstomd met wijd open oogen naar het ongewone tooneel staarden. De dame had Jos naar binnen gestuurd en kwam naar Fine toe. Zij ging naast haar zitten, keek deelnemend in haar bleeke gezichtje en vroeg, of haar iets scheelde, of zij pijn had? Fine antwoordde, dat zij geen pijn had maar dat zij altijd moe was en nu in de zon zat om wat op krachten te komen. Meteen kwam Jos weer naar buiten; zijn moeder vond het goed, dat hij het gezelschap den weg wees naar het Hellegat. Zij konden nu echter niet langs den Wetterbach gaan, die veel te hoog

was, zij moesten eerst een heel eind verder 't bosch inloopen, de helling op, wat een veel langer weg was. Alle kinderen werden toen bij elkaar geroepen. Jos moest een groote mand op zijn rug dragen, waarin het middag- en avondeten gepakt was en toen ging 't gezelschap vroolijk op weg. De dame keek echter nog eens vol medelijden naar 't bleeke meisje om; het had haar zeker zeer getroffen, want toen zij bij 't bosch gekomen was, keek zij nog eens om en bleef even staan; toen riep zij Jos bij zich en begon met hem over zijn zusje te praten. Zij vroeg, of 't kind al lang ongesteld was en of zij nooit over pijn had geklaagd. Toen vertelde Jos achtereenvolgens alles wat hij wist, dat Fine langzamerhand zoo geworden was, dat zij bij 't hout sprokkelen in den herfst erg gehoest had, maar niet anders dan over dorst had geklaagd. Ook vertelde hij, dat hij bij alle boeren op den Sneeuwrug naar zure appels had gevraagd maar ze niet gekregen had, en dat hij nu haast niet kon wachten tot de aardbeien groot waren, om ze aan Fine te brengen; die zouden haar dorst wel wat verslaan, vooral de onrijpe. Onder deze verhalen waren zij ongemerkt bij 't Hellegat aangekomen; nu wilde Jos meteen weer heengaan, maar de dame hield hem staande: „Wacht eens, mijn jongen,” zeide zij vriendelijk, „je hebt wat voor jezelf verdiend” — en een blank stuk zilvergeld lag in zijn hand — „en dan moet je ook iets voor je zieke zusje meenemen; kinderen, je kunt je boterhammen ook wel zonder bessen eten, niet waar?” Allen vonden het best, dat Fine de bessen kreeg, en daarop haalde zij een steenen potje uit de mand en gaf dat aan den verbaasden Jos.

„Zijn die voor den dorst?” vroeg hij en hij keek zijn weldoenster nieuwsgierig aan; en toen zij zeide van ja, werd hij van pret vuurrood. Nog haastig riep

hij: „Dank u, duizendmaal!” en toen rende hij in eenen door met zijn geschenk in den arm en hij hield niet op met draven, voordat hij weer aan den Rotssprong was gekomen.

Fine zat nog op de bank, de kleine jongens waren er niet meer. Het was middag. Zeker had zij weer geen trek, de anderen moesten al aan het eten zijn. „Voor den dorst, Fine, voor den dorst!” riep Jos haar al van uit de verte toe en hield het potje hoog in de lucht. Verbaasd keek zij er naar. Eindelijk was hij bij haar. Maar eerst liep hij nog gauw naar binnen om een lepel te halen. Snel maakte hij het potje open en daar kwam iets heerlijkks te voorschijn, wat Fine's dorst zou lesschen. Op den lepel lagen donkerroode besjes, die geheel doorzichtig in de zon glansden. Fine had zoiets nog nooit gezien, als zacht rood ijs zag het er uit. Met verlangen bracht zij den lepel aan haar mond en proefde er van, telkens en telkens weer, toen nam zij grootere hapjes en pas toen de lepel leeg was legde zij hem neer.

„Is 't lekker, Fine?” vroeg Jos blij, toen hij zag hoe gretig de droge lippen zich te goed deden aan 't frissche sap.

„O, 't is 't lekkerste, wat ik nog ooit in mijn leven heb geproefd. Het is zoo koel en heerlijk! Mijn heele dorst is verdwenen.” Zij had er zelfs blozende wangen door gekregen, daar de geringste inspanning haar 't bloed naar het hoofd joeg.

„Dat zal je wel weer heelemaal beter maken, Fine!” zeide Jos verheugd. „Kom, neem nog een beetje — en hij schepte weer een lepel vol er uit, en gaf hem haar.

„Zou je dat denken?” vroeg Fine. „Mag ik er wel zooveel uit nemen?”

„Het is immers van jou, alles is van jou, Fine.”

antwoordde Jos triomfeerend, „kom neem dezen nu nog en dan nog een!”

Fine nam den lepel aan en keek vol verrukking naar de glimmende roode massa. Dat zij daarvan smullen mocht en maar telkens weer tot alles op was, dat kon zij zich haast niet begrijpen. Zij wilde er juist weer iets van proeven, toen zij den lepel terugtrok:

„Neen, proef jij nu eens even, Jos, jij moet er ook wat van hebben; proef eens hoe lekker het is!” Maar voor geen geld van de wereld wilde Jos er ook maar 't kleinste beetje van nemen.

„Neen, niets hoor,” zeide hij afwerend, „dat zal juist genoeg voor je zijn, totdat de aardbeien komen, en dan zijn de pruimen rijp en ten laatste de zure appels, zoodat je 't heele jaar door geen dorst meer hoeft te lijden.” En 't deed hem goed toen hij zag, dat Fine den tweeden lepel ook met graagte aflikte en toen heel voldaan tegen den muur achterover leunde. Daarop legde hij 't papier er weer zorgvuldig overheen en bond het toe.

„Nu moet je naar binnen gaan om te eten, je zult alles nog koud moeten opeten, terwille van mij,” zeide Fine bezorgd, „maar beloof me nog dit, Jos: Nietwaar, vanavond zul je naar 't gezelschap uitzien, als het terugkomt en dan wil je die mevrouw wel zeggen, dat ik haar duizend maal bedank, en dat zij mij 't beste heeft gegeven, dat er bestaat.”

Jos beloofde het en ging toen de kamer in om zijn koude aardappels te eten. Toch smaakten ze hem zoo goed als ooit, want hij zag nog steeds 't gezicht van Fine voor zich, toen zij zoo blij en gretig de koele vruchten opat. Zijn moeder prees hem bovendien en sprak hem vriendelijk toe, wat maar zelden gebeurde. Hij had haar het geld gegeven en zij meende, dat hij

zich heel netjes en goed gedragen had, anders zou die dame hem niet zooveel gegeven hebben.

Ondanks al zijn oppassen, zag Jos het gezelschap nergens. Zij moesten hun weg zeker door 't bosch genomen hebben, zonder eerst langs den Rotssprong te gaan. Fine vond dat erg jammer en kon het maar niet van zich afzetten. Iederen dag moest Jos haar opnieuw beloven, die mevrouw uit haar naam te zullen bedanken, als hij haar ergens op den Sneeuwrug of in 't dal ontmoette, waar hij vaak boodschappen voor zijn vader had te doen. Jos beloofde het telkens vast en zeker te zullen doen, maar hij zag haar nergens, en kon dus Fine's dank niet overbrengen, hoe graag hij 't ook gewild had.

HOOFDSTUK V.

Fine's vreugde.

't Was in de laatste dagen van April. En de eene dag was precies 't tegenovergestelde van den anderen. Scheen vandaag de zon heerlijk helder en warm, dan trokken morgen des te zwaardere, donkere wolken langs den hemel en goten dikke stralen in den toch al hoog gezwollen Wetterbach.

Maar vandaag leek 't wel, als was er geen wolkje in den hemel noch op aarde te vinden. Buiten op de bank zat Fine in den stralenden zonneglans en keek met schitterende oogen nu eens naar den blauwen hemel, dan weer naar 't in de zon flikkerende opbruisende water. Stralende vreugde glansde op haar gezicht, zoodat Jos, die juist kwam aanloopen in blijde verwondering uitriep: „Wat

heb je, Fine? Ben je opeens weer heelemaal beter?"

„O, nu heb ik iets gevonden, dat ik doen kan, Jos — o, als ik 't je maar kon zeggen; maar nu wil ik 't je liever niet vertellen, jij zoudt er niet zoo blij over zijn, misschien, maar dan later — o, dan zal 't je zoo gelukkig maken!"

Jos keek haar met groote vragende oogen aan: „Is 't iets over mijn plan? Weet je een manier?" Fine knikte van ja en keek hem daarbij zoo gelukkig en met zulke blijde, schitterende oogen aan, dat Jos haar bleef aanstaren. „Zal ik het gauw weten?" vroeg hij nu in blijde verwachting, want de uitdrukking in haar oogen was zoo gelukkig, dat hij bijna zekerheid had, dat zij een weg gevonden had.

„Ja, misschien gauw," antwoordde Fine, „als ik eerst moeder Silvia nog eens iets kon vragen! Maar ik kan zoo hoog niet meer komen. Van de huisdeur tot hier op de bank is 't mij al moeilijk genoeg."

„Blijf hier maar stilletjes zitten, dat zal zij spoedig genoeg te weten komen," stelde Jos haar gerust en rende meteen naar 't huisje van de oude. Het duurde ook niet lang, of daar kwam deze aangedribbeld, en zoodra zij er was, vroeg zij: „Wat heb je voor prettigs, vandaag, Fine. Ik sta verbaasd over je."

„Nu weet ik, hoe ik Jos kan helpen," gaf zij vroolijk ten antwoord, „maar ik wilde u nog zoo graag iets vragen." De oude vrouw was naast 't meisje gaan zitten en wachtte af, wat zij vragen wilde.

„Moeder Silvia," begon zij, „als men in die stille eeuwigheid is ingevaren, kan men dan ook nog omzien en kijken, hoe zij 't thuis maken, die niet meegegaan zijn?"

De oude vrouw antwoordde niet dadelijk. Eerst na een poosje vroeg zij: „Hoe kom je aan deze vraag, Fine? Heeft 't iets te maken met je plan voor Jos?"

„Ja, dat is zoo,” knikte Fine, „en nu zal ik u alles vertellen. Mijn krachten verminderen bij den dag, ik kan haast niet meer van huis naar de bank loopen, en ik weet wel, hoe 't verder zal gaan: Op 't laatst heb ik niets meer over — en dan sterf ik. En als ik dan daarboven ben, kom ik immers bij den goeden God en dan kan ik Hem alles duidelijk vertellen, hoe 't met Jos is en ik zal dan zoolang bidden tot Hij hem helpen wil. Hij zal 't zeker wel doen, als ik niet ophoud; denkt u ook niet, dat ik Hem dan alles precies kan vertellen?” Moeder Silvia knikte, zij dacht er ook zoo over. „Maar ik zou dan wel graag Jos' blijdschap zien,” ging Fine door, „daarom wilde ik u dit vragen; gelooft u ook, dat ik 't zelf zal kunnen zien?”

Moeder Silvia nam de handen van 't kind tusschen de hare en sprak geroerd: „Fine, ik ben blij, dat je zoo tevreden bent, als je naar den goeden God moet gaan, die je roept. En al kun je ook niet terugzien, dan is 't toch zeker, dat ik je spoedig volgen zal, en je zal vertellen van Jos' vreugde en van al je huisgenooten.”

Dat was een nieuwe gedachte voor Fine. Zij vond het een heerlijk vooruitzicht, dat moeder Silvia haar zoo gauw zou volgen, haar van alles zou vertellen en samen met haar in de stille eeuwigheid zou wonen.

„God behoede u, en tot weerziens, Fine,” zeide de oude tot afscheid en drukte haar nogmaals de hand. Toen wendde zij zich om en ging heen; toch keek zij nog een keer om en wuifde Fine goeden dag.

Des nachts brak er een onweer los, zoo hevig als er in geen tijden was geweest. Boven in het bosch knapten stevige hooge dennen door den vreeselijken storm in tweeën en 't huisje van den houtvlotter kreeg zulke schokken, dat men niet anders dacht, of 't heele

gebouwtje zou in de Wetterbach geslingerd worden. Daar beneden steeg de beek hooger en hooger en tusschen de rotsen dreunde en donderde 't water als wilde 't de steenen versplinteren. Toen de morgen kwam, zag men, dat 't woeste water tot aan de boomen was gestegen en blies de wind er op, dan spatte het tegen de vensters van 't kleine huisje. Daarbij drongen dikke wolken van tijd tot tijd zoo dicht op elkaar, dat het heel donker werd. Toen stortte er opeens een stroom van water en hagel neer, dat de Wetterbach hoog opsprong en van woede hilde. Zoo ging 't den heelen dag door.

Reeds des morgens was de houtvlotter met Jos er op uitgegaan, er was nu werk genoeg en gevaarlijk was 't ook, dat wist vrouw Martha wel. Zij had een kwaden dag, zij wist heelemaal niet wat ze moest doen of laten. Ieder oogenblik dacht zij: „Nu gaat ons huis er aan,” dan weer klaagde ze: „Hoe zou 't vader en Jos gaan?” en liep een eind de deur uit om te zien of zij haast terugkwamen; maar zij hoorde niets dan de brullende beek beneden. Dan liep zij weer naar binnen, want de kleine jongens wilden niet alleen zijn. En dan weer naar 't kamertje, waar Fine, die des morgens bij 't opstaan van zwakte was neergevallen, bewusteloos in bed lag. Haar moeder had haar toen geraden om kalm te blijven liggen en eens flink uit te rusten; als de zon weer scheen, kon zij naar buiten gaan. Fine deed 't graag, zij voelde zich zoo uitgeput. Reeds een paar keer was haar moeder bij haar boven komen klagen en weer naar beneden gegaan. Daar kwam zij weer de trap op. Fine lag doodstil op haar kussen. Als de loeiende stormwind 't water tot hoog aan 't venstertje deed opspatten, maakte zij even haar oogen open en keek er naar, dan sloot zij ze weer en lag rustig als te voren.

„O, Fine, wat een vreeselijk weer!” jammerde haar moeder, „ik moet ook overal tegelijk zijn. De kleintjes zijn bang om alleen beneden te blijven, en telkens moet ik buiten gaan uitkijken naar vader en Jos, of ze nog niet terug komen, en of er niets voor hen moet gedaan worden, en jou kan ik toch ook niet aan je lot overlaten, jij bent zeker ook wel een beetje angstig.”

„Nee, moeder,” zeide Fine zachtjes, „laat mij maar alleen, ik ben niet bang, en ik denk aan allerlei mooie dingen, als 't stil is — aan 't zonnige, heldere water daarginds, en ik weet toch, wie 't bootje met vaste hand stuurt, als de beek zoo raast en 't zoo donker wordt.” De laatste woorden klonken voortdurend zwakker; Fine sloot de oogen en zuchtte diep.

„Zij zal een beetje willen slapen,” dacht haar moeder en ging zachtjes de deur uit.

Tegen den avond ging de storm liggen. De houtvlotter kwam nu eindelijk met Jos naar huis; zij hadden 'n moeilijke taak gehad, maar alles was zonder ongelukken afgeloopen. Martha moest haar hart eerst eens lucht geven, terwijl zij vertelde, wat een angst zij had uitgestaan; daarop zette zij hun 't avondeten voor.

„Hoe is het met Fine,” vroeg Jos, en zij zeide, dat zij heel rustig geweest was, terwijl 't zoo stormde en dat zij daarop was ingeslapen. Zij ging meteen weg om te kijken, hoe 't nu met haar was — zij lag nog precies zooals zij haar verlaten had. Een trek van vrede en diepe rust lag over 't stille gezichtje. Haar moeder boog zich over haar heen; het kind leek zoo wit.

Zij ademde niet meer, Fine was gestorven. Een oogenblik stond haar moeder verstijfd van schrik; daaraan had ze in 't geheel niet gedacht, dat 't kind haar zoo

opeens ontnomen kon worden. Zij had geen tijd gehad op haar te letten, zij had immers nooit tijd gehad om eens rustig met haar samen te zijn. Wat voor goeds had zij haar kind gegeven bij 't leven? Heemaal niets, — en toch was haar dochttertje haar zoo lief geweest, en nu was alles uit, zij kon haar niets meer geven; zij was heengegaan, voor goed. Nu barstte zij in tranen uit. Aan 't bedje van 't kind knielde zij neer en riep uit de diepte van haar hart: „O, God in den hemel, neem mijn kind toch bij U en geef haar wat haar hier ontbroken heeft. O, straf mij, zoo Gij wilt, als ik niet geweest ben, wat ik had moeten zijn, maar neem mijn kind bij U in den hemel! Neem haar tot U en laat haar gelukkig zijn!”

Jos was de kamer binnengekomen; hij hoorde zijn moeder schreien en bidden. Hij keek naar Fine — zij zag er zoo rustig uit, maar zoo ernstig, hij nam haar hand — die was ijskoud. Opeens riep hij uit: „Is zij dood? Is Fine dood?” Zijn moeder kreunde slechts en drukte haar hoofd tegen Fine's bed. „Waar is zij nu? Waar is Fine nu?” riep Jos weer. „Moeder kunnen wij haar niet meer terugroepen? O, is zij heel alleen heengegaan? O, wat zal zij angstig zijn geweest! Waar is zij moeder? Waar is zij?”

Nu was ook moeder Silvia de kamer binnengekomen, zij kwam eens zien, hoe 't met Fine ging. — Toen zij Jos zoo hoorde schreien, had zij alles reeds begrepen. Zij ging naar het bed en wierp een blik op het vredige gezichtje. Daarop legde zij haar hand op Jos' schouder en zeide: „Kijk eens even, zie eens hoe vredig en kalm zij er uitziet! Weet je, waar zij nu is? Bij den goeden God en daar bidt zij voor jou. Dat was haar laatste vreugde, naar Hem toe te gaan om voor jou te kunnen bidden.”

„Ik wil mee,” riep Jos, terwijl dikke tranen over

zijn wangen biggelden. Hij knielde naast zijn moeder neer en riep snikkend: „O, goede God, Fine heeft nog geen plezier of wat ook op aarde gehad en nu moest zij al weg. O, laat haar toch gelukkig zijn, en laat haar niet alleen, zoodat zij bang wordt! O, wees toch goed voor haar!”

Ook moeder Martha begon weer te snikken; maar de oude Silvia sprak zachtjes: „Nu hebt ge geleerd te bidden, dien zegen heeft het kind u gegeven;” daarop verliet zij stil de kamer.

Beneden ging zij nog even binnen. De houtvlotter zat er doodmoe aan tafel met de twee kleine jongens. „Buurman, Fine ligt op haar bed als een kleine engel. Ga maar eens naar boven kijken; zij ligt zoo rustig, zij is in den hemel.”

„Heeft zij alles al doorgemaakt? 't Is haar wel gegend. Hoe kon zij zoo langzaam gaan?” vroeg de vermoeide man, als wilde hij zeggen: „Zoo zou ik haar graag volgen.”

„Er leeft een Helper, die ons voorzichtig zal overzetten. Fine heeft hem aangeropen, en dat zullen wij ook doen, buurman.” Moeder Silvia gaf hem de hand en wilde heengaan. De houtvlotter hield haar terug.

„Kijk, moeder, als ik, zooals zoo vaak gebeurt, van den eenen hoogen steen op den anderen moet springen en onder mij 't woeste water hoor brullen en weet, dat ik bij één enkele misstap verloren ben — dan moet ik vaak tot onzen God roepen: Help mij toch! En dan denk ik dikwijls: Dat zal wel je laatste angstkreet zijn.”

„Ja zeker zal dat zoo zijn, en ook voor mij, maar wij willen hem ook al eerder aanroepen, buurman, zoodat de Heer niet doof is voor onze stem, omdat wij Hem maar zoo'n enkele maal bidden.” Hiermee drukte zij hem de hand tot afscheid en ging heen.

Den volgenden morgen had Jos een moeilijken tocht te maken. Zijn boodschap was naar den timmerman die aan de andere zijde van den Sneeuwrug beneden in 't dal woonde. Bij hem moest hij het houten bed bestellen, waarin Fine in den grond gelegd zou worden. Heldere zonneshijn lag over berg en dal op dezen eersten Meidag en door den regen die gisteren gevallen was, fonkelde en schitterde het overal op de jonge, groene blaadjes der jonge beuken. Jos liep maar door en beurde zijn hoofd zelfs niet op, hij zag niets van den lichten glans om hem heen. Hij kon het geen oogenblik uit zijn gedachten zetten, waarom hij nu op den weg liep en wat hij had te doen. Zoo nu en dan veegde hij snel een traan weg uit zijn oogen, 't was dezelfde weg, waarop hij zoo menigen mooien zomerdag met Fine naar school was gegaan.

Boven op den Sneeuwrug woei een frissche wind en toen Jos op de hoogte was gekomen, begon hij nog vlugger te loopen, want nu ging 't bergafwaarts. Zoo liep hij door tot hem opeens een sterke geur bijna den adem benam en hij even moest stil staan. Hij keek om zich heen. Hier beneden was de Mei in haar geheelen bloei. Roode en witte bloesems prijkten aan alle boomen. Over de heg voor hem lag als sneeuw de witte Meidoornbloesem en daarover heen wiegden zich een heele rij lilakleurige vlierbloemen ook in vollen bloei, die heel sterk geurden. En dan verderop de acacia's met hun goudgele bloemtrossen, en hoog boven alles uit stegen jubelend en tjilpend de vogels naar den blauwen hemel. Even bleef Jos staan, getroffen door den glans en den geur van al die Meiwælde; 't brandde als vuur in zijn hart, 't geschitter en 't gefonkel kon hij niet meer aanzien. Op de plaats, waar hij stond, wierp hij zich op den grond en snikte hardop: „En Fine moet in dien zwarten grond!” en in zijn

hartbrekend verdriet bleef hij liggen schreien en snikken. Een dame kwam uit een priëel in den tuin te voorschijn en boog zich over de heg:

„Wat scheelt er aan, jongen, wat heb je?” vroeg zij vriendelijk en ze liep langs de heg, om op den weg te kunnen komen. Jos stond op en wilde hard weg loopen. Maar juist was de dame op den weg gekomen en bleef vlak voor hem staan. Hij keek haar aan — hij had haar herkend. Daar sprongen opnieuw tranen in zijn oogen — alles kwam hem weer voor den geest; met half gesmoorde stem stamelde hij: „Fine laat u duizendmaal bedanken.”

Met innig medelijden keek zij Jos aan; zijn groot verdriet trof haar diep. Zij had hem nu ook herkend en zij kon wel raden, waarom hij zoo bedroefd was.

„Kom even bij mij binnen en vertel mij dan alles,” zeide zij, zoo deelnemend, dat Jos haar graag volgde; zij had Fine immers ook goed gedaan. Binnen in de groote kamer was niemand; de goede dame zette zich in een ouden leunstoel en Jos moest voor haar plaats nemen. Toen haar lieve oogen zoo deelnemend op hem rustten, opende hij zijn heele hart voor haar en vertelde hij haar alles van Fine en haar leven, van de plannen en de verwachtingen, die zij samen gehad hadden; hoe Fine aldoor zwakker werd en hoe heerlijk haar de bessen gesmaakt hadden. Hoe zij mevrouw nog dagelijks daarvoor had willen bedanken en ook dat zij gisterenavond opeens doodstil was geworden en dat hij nu op weg was met een boodschap en bij de herinnering hieraan kwam zijn smart weer boven en hij kon geen woord meer uitbrengen.

Zwijgend had de dame toegeluisterd; maar nu begon zij hem vertroostend toe te spreken. Zij zeide hem, dat Fine een buitengewoon zwak meisje was geweest, dit had zij indertijd dadelijk gezien, en bij zich zelf

had zij al toen gedacht: Wat zal dat kind nog veel lijden in haar leven! Zij zal slechts moeite, leed en kommervolle dagen hebben. In plaats daarvan had de lieve God 't kind nu alle leed bespaard en haar daar geplaatst, waar slechts vreugde was en zaligheid, zooals wij 't ons slechts kunnen voorstellen, op een dag als nu, als we omgeven zijn door glans en geur en naar de blauwe lucht opzien. En daaraan moest Jos maar denken, hoe heerlijk de pas ontwaakte Fine 't zou hebben daar boven, veel heerlijker, dan zij 't ooit zou hebben gekregen, wanneer zij met hem op zijn zelfgemaakt schip kon varen.

Jos' hart was vertroost geworden; de dame had hem zoo overtuigend en liefderijk toegesproken. Hij stond nu op, om zijn weg te vervolgen. Daarbuiten liep hij echter anders dan eerst. Hij keek ieder oogenblik naar den helderen hemel op en eens riep hij hardop uit: „O, Fine, als je maar één enkel oogenblikje naar beneden kon kijken, zoodat ik ook zeker wist, waar je was!”

De dame had den voortgaanden jongen nog langen tijd deelnemend nagekeken. Zijn groote smart, 't korte leven van zijn zwak zusje en die stil gekoesterde plannen der beide kinderen hadden haar hart geroerd. Zij ging terug in de kamer, ging aan haar schrijftafeltje zitten en schreef aan al haar kennissen in de stad een brief, maar in alle brieven stond het zelfde.

Tien dagen waren verloop en sinds Fine uit 't houtvlotter's huisje was weggedragen. Juist kwam de houtvlotter met Jos na 't middageten uit de deur, om weer aan het werk te gaan. Daar zag Jos de dame uit 't dal langs het pad van beneden naar 't huisje toekomen. Hij liep haar tegemoet. Zij zeide dat ze met opzet op dezen tijd gekomen was, om zijn vader thuis te treffen, zij had iets met hem te bespreken.

Zoodra de verbaasde vrouw Martha naast haar was gaan zitten en de houtvlotter met Jos bij de kachel tegenover haar stond, begon zij:

„Als je het goed vindt, dan wil ik Jos naar de stad brengen op een inrichting, die ik ken, waar hij werktuigkundige kan worden. Om kost- of leergeld hoef je je niet te bekommeren, goede vrienden van mij uit de stad stellen ook veel belang in je jongen en zullen helpen, dat hij zijn vak flink en grondig leert, zoodat er uit hem iets groeit, wat hem en ook jullie vreugde zal geven.”

De houtvlotter en zijn vrouw waren zoo verrast, dat zij geen woord konden zeggen. Jos' oogen waren voortdurend grooter geworden onder de woorden van de bezoeker; 't was, als wilde hij haar woorden er mee opeten. Opeens riep hij uit: „Dat komt door Fine!” en groote tranen sprongen hem meteen in de oogen, want moeder Silvia had hem meer dan eens verteld, wat Fine's grootste vreugde zou zijn.

Met den duizendvoudigen dank der ouders beladen, verliet de goede vrouw 't kleine huisje; en de vreugde, die uit Jos' oogen blonk, toen zij hem de hand tot afscheid reikte, zeide haar meer dan woorden hadden kunnen doen, wat een groot geluk er in zijn hart was gekomen.

Elken avond blijft vrouw Martha met haar twee kleine jongens een oogenblikje aan tafel zitten om met hen te bidden. Zij heeft niet meer 't gevoel, dat de tijd haar daarvoor ontbreekt, integendeel, ze vindt, dat dit 't zegenrijkste oogenblikje is van den heelen dag, waaruit zij kracht en vreugde put, voor alle werk en bezigheid. De houtvlotter heeft 't gesprek met de oude Silvia niet vergeten, dat zijn roepen om hulp in nood alleen door God onverhoord zou kunnen blijven. 't Is hem een genot om des avonds tegenwoordig

te zijn, als zijn vrouw met de jongens bidt en als zij klaar is, voegt hij er meestal nog bij: „Martha, wij willen ook nog vragen, of de goede God ons eens genadig wil overzetten, zooals Hij het 't kind gedaan heeft.”

Jos is nu sedert drie jaar beneden in de stad en zijn leermeester kan de dame op den Sneeuwbrug niet genoeg zeggen, wat een buitengewonen vlijt de jongen bij zijn werk toont. Hij moet bepaald een goeden aanleg voor 't vak hebben, daar hij zijn meester wel eens op kleinigheden attent maakt, die voor dezen van groot gewicht zijn.

Als op Zaterdagavond zijn kameraden hem plagen en vragen: „Kom, ga morgen toch met ons mee uit, je hoeft toch niet altijd naar de kerk te loopen en probeeren om beter te zijn dan wij” — antwoordt hij niets, want daarover wil hij niet praten. Maar den volgenden morgen gaat hij toch weer naar de kerk en luistert ingespannen toe, in de hoop, dat de domine weer over 't eeuwige leven zal spreken en hem opnieuw de verzekering zal geven, dat 't hun 't best gaat, die God tot zich genomen heeft, en dat hij hem opnieuw 't heerlijke vooruitzicht zal schenken, dat wij eenmaal daarboven weer met hen zullen samen zijn. Fine komt hem altijd 't eerst in de gedachten. Wat hij ook doet of bedenkt, alles moet hij nog in stilte met haar behandelen, en hij voelt ook heel goed, dat zij hem zachtjes wegtrekt, als zijn kameraden hem willen overhalen tot hun lawaaimakende Zondagsvieringen.

Moeder Silvia was blij, toen zij 't uur zag naderen waarop zij haar belofte aan Fine kon vervullen. Nu heeft zij haar al lang verteld van de vreugde van haar broertje en zijn mooie vooruitzichten.
